

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/993 z dnia 12 czerwca 2017 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 329/2007 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. 2017, L 149, s. 67), decyzji Rady (WPZiB) 2017/994 z dnia 12 czerwca 2017 r. zmieniającej decyzję (WPZiB) 2016/849 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. 2017, L 149, s. 75), decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2017/1459 z dnia 10 sierpnia 2017 r. dotyczącej wykonania decyzji (WPZiB) 2016/849 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. 2017, L 208, s. 38) oraz rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/1457 z dnia 10 sierpnia 2017 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 329/2007 dotyczące środków ograniczających skierowanych przeciwko Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej (Dz.U. 2017, L 208, s. 33), w zakresie, w jakim na mocy tych aktów nazwa strony skarżącej została umieszczona w wykazie podmiotów objętych środkami ograniczającymi;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nieprzedstawienia przez pozwane odpowiedniego i wystarczającego uzasadnienia pozwalającego na umieszczenie nazwy strony skarżącej w wykazie.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca twierdzi, że pozwane popełniły oczywisty błąd poprzez stwierdzenie, że w przypadku strony skarżącej zostały spełnione kryteria umieszczenia w wykazach zawartych w zaskarżonych aktach; nie ma żadnych podstaw faktycznych umożliwiających takie umieszczenie.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca twierdzi, że pozwane nie przedstawiły stronie skarżącej dowodów, które rzekomo uzasadniały wydane przez nie decyzje o ponownym umieszczeniu nazwy strony skarżącej w wykazie zanim to ponowne umieszczenie nastąpiło lub wdrożenie decyzji o umieszczeniu jej nazwy w wykazie, wydanej przez ONZ, co narusza przysługujące stronie skarżącej prawo do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy przez pozwane poprzez próbę spowodowania bezskuteczności przysługującego skarżącemu prawa do skutecznego środka prawnego w związku z umieszczeniem jego nazwiska w wykazie na podstawie art. 230 TFEU lub naruszenia prawa skarżącego do równego traktowania.
5. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez pozwane prawa skarżącego do obrony poprzez nieprzedstawienie mu dowodów, na których pozwane oparły się, przed umieszczeniem nazwiska skarżącego w wykazie.
6. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez pozwane prawodawstwa odnoszącego się do ochrony danych.
7. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez pozwane, w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny, praw podstawowych skarżącego, w tym prawa do ochrony jego własności, przedsiębiorstwa i reputacji.

Skarga wniesiona w dniu 26 sierpnia 2017 r. – A & O Hotel and Hostel Friedrichshain/Komisja

(Sprawa T-578/17)

(2017/C 338/23)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: A & O Hotel and Hostel Friedrichshain GmbH (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci S. Heise i M. Lindner)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 3220 final z dnia 29 maja 2017 r. w sprawie niepodatkowych środków pomocy wprowadzonych w życie przez Niemcy na rzecz Jugendherberge Berlin Ostkreuz gGmbH (i in.) SA.43145 (2016/FC) (Dz.U. 2017, C 193, s. 1); oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych przewidzianych w art. 108 ust. 2 TFUE w związku z art. 4 ust. 4 i art 15 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2015/1589 ⁽¹⁾ oraz w art. 296 akapit drugi TFUE

- Strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawa proceduralne strony skarżącej, ponieważ wydała sporną decyzję jedynie po wstępnym badaniu, mimo że była ona zobowiązana do wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Strona skarżąca powołuje się przy tym na okoliczność, że gdyby Komisja dokonała oceny będących w jej posiadaniu informacji i danych zgodnie ze spoczywającym na niej obowiązkiem, powinna była ona mieć wątpliwości co do zgodności niepodatkowych środków pomocy wprowadzonych w życie niezgodnie z prawem przez Niemcy na rzecz Jugendherberge Berlin Ostkreuz gGmbH (i in.).
- Ponadto jako że w spornej decyzji Komisja nie zbadała informacji i danych budzących wspomniane wyżej wątpliwości, lub nie zbadała ich w wystarczający sposób lub zbadała istotną część tych danych i informacji w błędny sposób, strona skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 akapit drugi TFUE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 25 sierpnia 2017 r. – EOS Deutscher Inkasso-Dienst/EUIPO – IOS Finance EFC (IOS Finance)

(Sprawa T-583/17)

(2017/C 338/24)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: EOS Deutscher Inkasso-Dienst GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt B. Sorg)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: IOS Finance EFC, SA (Barcelona, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: IOS Finance EFC, SA

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy zawierający elementy słowne „IOS FINANCE” – unijny znak towarowy nr 12 544 061

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 czerwca 2017 r. w sprawie R 2262/2016-2